

वाङ्मयेतिहास लेखन - प्रेरणा

डॉ. सहस्रबुद्धे भारती मिलिंद

सहयोगी प्राध्यापक, मराठी विभाग प्रमुख, डॉ. बाबासाहेब आंबेडकर कॉमर्स आणि

महर्षी विठ्ठल रामजी शिंदे आर्ट्स कॉलेज, नाना पेठ, पुणे 2.

प्रस्तावना :-

‘वाङ्मयेतिहास’ हा भूतकाळात निर्माण झालेल्या साहित्याचा आराखडा असतो. परंतु वाङ्मयेतिहास हा केवळ घडलेल्या घटनांचा नसून त्या गोष्टींवर कोणकोणत्या गोष्टींचा प्रभाव पडलेला असतो हे त्या वाङ्मयेतिहासात असायला हवे. म्हणजे त्या वाङ्मय निर्मितीवर कशाचा प्रभाव आहे, ते वाङ्मय नेमके कोणत्या काळात निर्माण झाले आहे. त्या काळाच्या धारणा प्रेरणा काय होत्या, त्या काळात कोणकोणत्या सांस्कृतिक घटना घडलेल्या आहेत. याचा आढावा वाङ्मयेतिहासकार आपल्या वाङ्मयेतिहास लेखन घेत असतो. नाहीतरी त्याला या गोष्टींचा आढावा घ्यावा लागतो म्हणजे त्या काळातील सामाजिक, राजकीय, धार्मिक स्थिती काय होती याचा आढावा वाङ्मयेतिहास लेखनात घेतला जातो. वाङ्मयेतिहास लिहिताना त्या काळातील समाज व संस्कृतीचा अभ्यास करावा लागतो. वाङ्मय हे सुद्धा संस्कृतीचाच एक भाग आहे, यावर भाष्य करताना द. दि. पुंडे म्हणतात की, “संस्कृती हीच वाङ्मय वृक्षाच्या मुलाला जीवनरस पुरवत असते. त्यामुळे वाङ्मयात सळसळणाऱ्या चैतन्याची ओळख पटवून घेण्यासाठी सांस्कृतिक पार्श्वभूमीच्या शोधाकडे वळणे अपरिहार्य ठरते”(1) वाङ्मय ज्या काळात निर्माण होते त्या काळातील धारणा प्रेरणा त्या वाङ्मयातून डोकावत असतात. एकूणच जे वाङ्मय ज्या काळात निर्माण झाले त्या काळाचा अभ्यास वाङ्मयेतिहासकाराला करावा लागतो, किंवा त्याचा वेध वाङ्मयेतिहासकार आपल्या वाङ्मयेतिहासलेखनात घेत असतो. वाङ्मयाबरोबरच जर कालखंडाचा वेध वाङ्मयेतिहासात घेतला नाहीतर तो वाङ्मयाचा इतिहास होणार नाही.

वाङ्मय निर्मिती कोणत्या कालखंडात झाली? त्या काळातील राजसत्ता कोणाची होती? त्या काळातील वाङ्मयनिर्मितीच्या प्रेरणा काय होत्या? त्या काळातील वाङ्मय प्रकार, वाङ्मय प्रवाह कोणते होते? त्या काळातील वाङ्मय निर्मितीच्या धारणा प्रेरणा काय होत्या? इत्यादी प्रश्नांचा उहापोह वाङ्मयेतिहासकार आपल्या वाङ्मयेतिहासात घेत असतो. वाङ्मय ही एक कला आहे व वाङ्मय निर्माता एक कलावंत असतो. त्यामुळे वाङ्मय निर्माता लेखक यांच्या चरित्राची माहिती वाङ्मयेतिहासलेखनात असायला पाहिजे. त्यामुळे त्या साहित्याच्या धारणा प्रेरणा व प्रकृती यांची माहिती समजायला मदत होते. याचाही वेध वाङ्मयेतिहासकाराने वाङ्मयेतिहास लेखनात घेतला पाहिजे. यावर अशोक केळकर म्हणतात की, “ साहित्येतिहासामध्ये केवळ इतिहास कथन असू नये, त्याचबरोबर परिचयाचाही समावेश असावा. म्हणून साहित्येतिहासाला जोडूनच त्या त्या कालखंडातील

साहित्याचा परिचय करून देणाऱ्या वेच्यांचे संग्रह तयार केले जाणे आवश्यक आहे. फ्रेंच भाषेत अशी वेचे देण्याची पद्धत आहे.”(2)

मराठी वाङ्मयेतिहासलेखनाच्या स्वरूपाचा विचार केल्यास. इ. स.1200 ते 2000 पर्यंत 800 वर्षांच्या कालावधीतील वाङ्मयाचा वाङ्मयेतिहास लिहिलेला आहे. या कालखंडाचे अनेक कालखंड ही दिसतात. परंतु त्यामध्ये ठळक दोन कालखंड आपल्याला दिसतात. त्यामध्ये प्रारंभ ते 1818 पर्यंतचा मध्ययुगीन कालखंडाचा वाङ्मयेतिहास व दुसरा इ. स. 1800 ते इ. स. 2000 पर्यंतचा अर्वाचीन किंवा आधुनिक वाङ्मयाचा कालखंड कल्पिला जातो. मध्ययुगीन वाङ्मयाचा वाङ्मयेतिहास हा आधुनिक किंवा अर्वाचीन काळात लिहिलेला दिसतो. यामुळे या वाङ्मयाचे वाङ्मयेतिहासलेखणासाठी अनेक मर्यादा आहेत. वाङ्मय उपलब्ध नसणे, हस्तलिखिते न मिळणे तत्कालीन अनेक गोष्टींचा उलगडा होत नाही. या वाङ्मयाच्या तुलनेत अर्वाचीन किंवा आधुनिक कालखंडातील वाङ्मयेतिहासलेखन करणे सोपे काम आहे.

वाङ्मयेतिहासलेखनाच्या प्रेरणा :-

वाङ्मयेतिहासलेखनाची सुरवात 19 व्या शतकाच्या उत्तरार्धात झालेली दिसते. ब्रिटिशांनी आधुनिक शिक्षण आणले, त्यात इथला मराठी माणूस शिकला. शिकल्यानंतर तो इथल्या संस्कृतीचा भाषेचा अभ्यास करू लागला. आतून वि. ल. भावे यांनी माध्ययुगीन साहित्याचा वाङ्मयेतिहास लिहिला. या लेखनाची प्रेरणा ही राष्ट्रीय होती असे म्हणता येईल. काही अभ्यासक व संशोधक यांनी स्वबळावर संशोधन करून वाङ्मयेतिहासाचे लेखन केलेले दिसते. त्यामध्ये अ. ना. देशपांडे, ह. श्री. शेणोलीकर, ल. रा. नसिराबादकर इ. लेखकांनी वाङ्मयेतिहास लिहिलेला दिसतो. यांच्या लेखनाची प्रेरणा ही संशोधन व मराठी भाषा व संस्कृतीचा अभ्यास ही असलेली दिसते. मराठी भाषा व वाङ्मय यांच्या अभिमानातून महाराष्ट्रात अनेक संस्था स्थापन झाल्या. त्यामध्ये 'महाराष्ट्र साहित्य परिषद' या भाषा व वाङ्मयाच्या अभ्यास संस्थेने मराठी भाषेचा व साहित्याचा सात खंडात रूपांतरित वाङ्मयेतिहास लिहिलेला दिसतो.

समारोप :-

एकूणच मराठी वाङ्मयेतिहासलेखनाच्या अनेक प्रेरणा आहेत. त्यात भाषा व संस्कृतीच्या अभिमानापोटी लिहिलेला वाङ्मयेतिहास दिसतो. तसेच भाषेचा अभ्यास व संशोधन करण्याच्या लालसेपोटीही वाङ्मयेतिहासलेखन झालेले दिसते. भाषेचा व संस्कृतीचा अभिमान व अभ्यास याही वाङ्मयेतिहासलेखनाच्या प्रेरणा दिसतात.

संदर्भ :-

- 1) द. द. पुंडे, 'वाङ्मयेतिहास : आठ निबंध', प्रतिमा प्रकाशन, पुणे 2003, पृ. क्र. 47
- 2) त त्रे व पृ. क्र. 202